

Mistrz Lin Qing Duan

Jego Droga i pouczenia

Lin Qing Duan urodził się w 1947 roku w powiecie Chan Lu, w prowincji Fujian, w Chinach. Już od wczesnego dzieciństwa pasjonował się sztukami walki, których naukę rozpoczął u swego drugiego stryja, ucząc się od niego stylu południowego Shaolin, technik pięści „młota” oraz sztuki walki kijem. Od dwudziestego roku życia uczył się u mistrza Wang Qing Hui miękkiego, południowochińskiego stylu żurawia. W 1980 roku, w wieku trzydziestu trzech lat, rozpoczął naukę u mistrza Chen Sou Lu stylu Shaolin Luohan (Arhat) Quan, formy „Dziewięciu Kroków” oraz formy „Trzynastu akcji taijiquan” wg stylu Yang, by przed śmiercią mistrza w 1991 roku, otrzymać przekaz z jego rąk i pozostać kolejnym sukcesorem tego stylu.

Nieliczne zdjęcia Chen Sou Lu: prezentującego technikę z formy San Lu (po lewej) oraz razem ze swoim uczniem, Lin Qing Duanem (po prawej).

O swoim zmarłym mistrzu powiedział mi:

„Poznałem Chen Sou Lu przypadkowo, przy okazji jakiegoś zebrania. Zademonstrowane wówczas przez niego kung-fu zrobiło na mnie ogromne wrażenie. Uznałem je za najlepsze w całym kręgu ludzi ćwiczących kung-fu, z jakimi się dotąd spotkałem. Od razu poprosiłem o przyjęcie na ucznia, a gdy tak się stało, rozpocząłem naukę z wielkim zapałem. Mistrz Chen miał wtedy około siedemdziesięciu lat. Zmarł 6 maja 1991 roku.

Mistrz Chen miał czterech nauczycieli w swoim życiu:

Wang Yi Ji (Wang Yu Qi) – urodzony we wrześniu 1883, a zmarły w maju 1962 roku – nauczał go stylu Shaolin Luohan Quan. Pochodził z Fuzhou. W okresie swojej młodości najpierw uczył się stylu żurawia od swego wuja, potem przez pięć lat zgłębiał tajniki stylu Shaolin Luohan (Arhat) Quan jako uczeń mistrza Yun Yishana. W wieku średnim pełniąc stanowisko dyrektora Szkoły Średniej nr 2 w Fuzhou, nauczał jej uczniów sztuk walki. Przez wiele lat pełnił funkcję głównego sędziego Centrum Sztuk Walki w Fuzhou, był także członkiem, a zarazem głównym sędzią Komitetu Politycznego Zrzeszenia Wushu w Fuzhou. W 1933 roku został zaproszony do uczestnictwa w Narodowym Turnieju Sztuk Walki w Nanjing, natomiast w 1957 roku wraz z mistrzem Wen Lai Shengiem byli oficjalnymi reprezentantami prowincji Fujian na Ogólnonarodowych Mistrzostwach Sztuk Walki.

Liu Ting Ying – nauczał go stylu żurawia. Pochodził z Fuzhou.

An Chang Qing – nauczał go form „Dziewięciu Kroków” oraz „Osiemnastu Rąk Luohan”. Pochodził on z chińskiej prowincji Hubei.

Zu Ji Qi – nauczał go stylu Yang taijiquan”.

Przez jedenaście lat indywidualnej nauki, mistrz Chen przekazał swemu uczniowi całą tę wiedzę. Technika stylu uzupełniana jest licznymi tradycyjnymi ćwiczeniami wspomagającymi, jak np. *Lien gong san bu jin*, tzn. „Trzy ćwiczenia ciała i umysłu”.

Mistrz Lin Qing Duan podczas praktyki

W środowisku ekspertów sztuk walki miasta Fuzhou mistrz Lin jest szczególnie wysoko ceniony za umiejętności realnej walki, w Polsce miałby więc zapewne opinię dobrego „fightera”. Na temat sztuk walki powiedział między innymi:

„Chińskie sztuki walki posiadają długą historię, liczącą kilka tysięcy lat. Rozwijane, doskonalone i rozpowszechniane przez stulecia w celu samoobrony i prowadzenia walk, pomimo globalnych wojen i nastania epoki mechanizacji praktykowane są po dzień dzisiejszy. Tak jak w miarę upływu czasu, świat staje się coraz bardziej rozwinięty, wzrasta poziom ludzkiej wiedzy i doświadczenia, tworzone są nowe produkty, zwiększa się tempo życia, a poszczególne jednostki odnoszą coraz częściej wielkie spektakularne sukcesy, tak zmianie ulega świat sztuk walki. Wszystkie czynniki zmieniające świat mają swój wpływ na tworzenie nowych technik, form i stylów kung-fu. W istocie cała droga rozwoju kung-fu formowała się właśnie w przedstawiony powyżej sposób. Wraz z rozwojem

metodyki kształtowania wysokiego poziomu sprawności fizycznej nastąpił dalszy rozwój stylów walki i jej metod, powstały nowe koncepcje. W obecnych czasach siła i popularność kung-fu tkwią w fakcie, że jest ono przede wszystkim ludziom potrzebne. Jest tak, gdyż zawiera ono w sobie liczne ważne aspekty przydatne ludziom, jak np.

- biegłość w użyciu pięści (pięść „quan” uosabia istotę kung-fu),
- swoboda ruchów nóg, pozycji, poruszania się,
- swobodny, lekki, lecz zarazem głęboki oddech,
- wysoka witalność oraz sprawność fizyczna i umysłowa.

W związku z powyższym, osoby trenujące sztuki walki odczuwają dużą satysfakcję już od samego początku nauki i wykonywania poszczególnych ćwiczeń. Połączone z sobą silnymi więzami emocjonalnymi, często tworzą wspólnie formalne i nieformalne grupy. Analogicznie, powstaje również silna, dwustronna, specyficzna więź między nauczycielem (mistrzem), a jego uczniami.

Mistrz Lin Qing Duan praktykujący Yang taji quan

Ćwicząc sumiennie, z czasem przychodzi zrozumienie całej **Drogi**, nawet jeśli na jej początku było to głównie stąpanie w tę i z powrotem, kręcenie się w kółko, kluczenie bezdrożami bądź drogą pełną zakrętów. **Droga prowadzi do celu**. Podążasz **Drogą** poprzez pracowitość oraz poświęcenie jak największej ilości czasu ćwiczeniom. Wówczas kłopoty okażą się przemijającymi, a twoje wysiłki przyniosą oczekiwane rezultaty i sukcesy.

Sztuki walki południowochińskiej prowincji Fujian reprezentowane są przez ponad trzydzieści znanych obecnie stylów. W wielu przypadkach są to metody walki pochodzące z południowego klasztoru Shaolin, rozwijane w przeciągu długiego okresu czasu, na przestrzeni panowania wielu dynastii. Z biegiem lat rozprzestrzeniały się one tworząc nowe odmiany, takie jak Wu Zu Quan (Styl Pięciu Ojczyzn), Yun Chun określany też jako Yong Quan lub Ving Tsun (Styl Opiewający Piękno Wiosny), czy też You Quan (Styl Płynącej Pięści). Nie sposób wymienić wszystkie odmiany. Najistotniejszym jest, że sztuki walki, style, ich formy oraz specyficzne ćwiczenia ulegały ewolucji i zmianom. Istnieje wiele wyjaśnień na ten temat. Można powiedzieć, że powyższe procesy doprowadziły do powstania dwóch głównych nurtów w południowochińskich sztukach walki:

1. **Style zawierające i łączące w sobie elementy innych stylów**, naśladujące ich taktykę, metodykę treningów, złożone z podobnych do swych pierwowzorów ruchów. Stawiają one na doskonalenie umiejętności oswobodzenia się oraz mistrzowskiego prowadzenia ataków. Systemy te są stosunkowo łatwe do opanowania, opierając się głównie na ćwiczeniach doskonalących rozwój fizyczny ciała oraz jego sprawności.
2. **Tradycyjne style walki**. Ich nauka wymaga wieloletniego zachowania ścisłej samodyscypliny, trenowania w oparciu o tradycyjną metodykę. Wymaga nie tylko doskonałej sprawności ciała, lecz także znajomości teorii sztuk walki oraz wiedzy na temat różnych aspektów stylu. Trenujący rozwija nie tylko doskonałą sprawność własnego ciała, ale i wiele umiejętności nieosiągalnych dla ćwiczących nowoczesnymi metodami style „mieszane”. Nauka tradycyjnego kung-fu oparta o ortodoksyjną metodykę jest bardzo trudna, lecz prowadzi na najwyższe poziomy tej sztuki”.

Autor z mistrzem Lin Qing Duanem (Fuzhou, 1993)

Na moje pytanie o sens uczenia się kung-fu od shaolińskich mnichów odpowiedział:

„O głębokich aspektach związanych z kung-fu należy właściwie rozmawiać w Chinach, gdyż właśnie tu powstało i istnieje prawdziwe kung-fu. Pomimo, że jest ono w Chinach bardzo popularne, nawet tutaj trudno spotkać je na wysokim poziomie. Jest tak, gdyż obejmuje ono kompleksowo wiele dziedzin, jak różne rodzaje ćwiczeń i sposoby trenowania, wykłady teoretyczne, filozofię i inne. Jeżeli chcesz przyjechać trenować pełne kung-fu do Chin, udaj się do klasztoru Shaolin. Mieszkają tam mnisi posiadający głębokie umiejętności w tym zakresie”.

Autor uczący się w Fuzhou stylu Nan Shaolin Luohan Quan u mistrza Lin Qing Duana

Mistrz Lin Qing Duan jest nauczycielem bardzo wymagającym, prezentującym swoim uczniom osobiście i kontaktowo praktyczne zastosowanie wszystkich nauczanych technik. Według mistrza Lin nie ma możliwości poprawnego opanowania formy i dalszego rozwoju w oparciu o nią, bez wcześniejszego, perfekcyjnego przyswojenia sobie poszczególnych technik składających się na nią. Obecnie mistrz Lin jest przewodniczącym Związku Tradycyjnego Shaolin Luohan Quan w Fuzhou, trenerem Towarzystwa Wushu w Fuzhou oraz członkiem Stowarzyszenia Sztuk Walki powiatu Chan Lu.

Sławomir Pawłowski

Gdynia, dnia 01.02.2000 r.

<http://kungfu.gdyniapozarzadowa.pl/poludniowe-style/>